

[Finansministeren.]

afslutte nye overenskomster. Når man derfor spørger mig, om jeg vil foranledige, at der fastlægges ensartede retningslinjer for statens afslutning af overenskomster med faglige organisationer, må jeg svare, at det selvfølgelig vil være finansministeriets bestræbelse at nå så stor ensartethed som muligt, men det er nu engang sådan, at der for et så mangeartet arbejdsområde, som staten udgør, gør sig mange specielle forhold gældende, og det må der i hvert enkelt tilfælde være mulighed for at tage hensyn til.

Jeg skal herefter gå over til anden del af de ærede medlemmers forespørgsel, nemlig spørgsmålet om de af offentlige myndigheder ansattes forpligtelser til at være medlem af bestemte faglige organisationer eller arbejdsløsheds-kasser.

Denne sag har senest været gjort til genstand for indgående drøftelser her i det høje ting i foråret 1962 i forbindelse med behandlingen af forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. Der er rejst det spørgsmål, om finansministeriet eventuelt ved kommende forhandlinger om overenskomstfornyelserne vil søge at fjerne de bestemmelser, som stadig findes i en del overenskomster om pligt til at være arbejdsløshedsforsikret i bestemte kasser eller pligt til at være medlem af et bestemt fagforbund. Jeg mener, at staten af grunde, som det ikke skulle være nødvendigt at gentage ved denne lejlighed, må være interesseret i, at lønmodtagerne forsikrer sig mod arbejdsløshed. Derfor er jeg også tilhænger af, at staten fortrinsvis anvender arbejdsløshedsforsikret arbejdskraft, og at der ikke gøres noget for at fjerne overenskomstbestemmelser, som tager sigte herpå, og jeg forstår, at jeg herved er i fuld overensstemmelse med den ærede ordfører for forespørgerne.

Derimod mener jeg ikke, at staten som sådan kan have nogen interesse i de eksklusivbestemmelser, der går ud på at påbyde medlemskab af bestemte faglige orga-

nisationer eller bestemte arbejdsløsheds-kasser. På den anden side kan sådanne bestemmelser vel ikke betragtes som ulovlige. For det private arbejdsmarkeds vedkommende er de i hvert fald ikke blevet underkendt ved domstolene. Det naturlige vil være, at staten ved fremtidige nye overenskomster eller overenskomstfornyelser søger at undgå sådanne bestemmelser. Om vi helt kan nå dette mål, må dog, ikke mindst hvor det drejer sig om fornyelse af løbende overenskomster, bero på det standpunkt, der indtages af den anden part i overenskomstforholdet. Der kan tænkes tilfælde, hvor det dels er uden praktisk betydning at undgå bestemmelser af denne art, dels kan være stridende mod statens interesser at lade en i øvrigt acceptabel overenskomstfornyelse springe på grund af uenighed på dette punkt.

Ordføreren for forespørgerne (Havnstrup Clemmensen): Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for den redegørelse, vi nu har fået, og jeg vil gerne have lov til særlig at takke for udtalelsen om, at det vil være ministeriets bestræbelse at nå så stor en ensartethed vedrørende overenskomstafslutningerne som muligt, ligesom jeg lægger megen vægt på den udtalelse, den højtærede minister fremførte om, at man fremtidig ville søge at undgå eksklusivbestemmelser i de overenskomster, som staten skal forny på det ene eller det andet felt.

Jeg tror altså på dette område at kunne konstatere, at den højtærede minister i og for sig har de rigtige, også efter vor opfattelse rigtige, principielle synspunkter; men jeg lægger megen vægt på, at disse smukke principper også omsætter sig i praksis, og derfor synes jeg, det må være naturligt at spørge den højtærede minister, om denne størst mulige ensartethed virkelig er praktiseret i de to tilfælde, der har været anledning til denne debat, for hvis det ikke er muligt for den høje regering at praktisere større ensartethed, end det her har været tilfældet, så har vi all mulig respekt for